

spotmedia.ro

Suntem în plină furtună. Lumea, UE și România în 2021 și 2022

Valentin Naumescu președinte ICDE

24-30 minutes

Acum patru ani, pe 20 decembrie 2017, publicam, ca de obicei, analiza de final de an, pe care o intitulam (prea pesimist, mi s-a spus): *Întunecare. Sfârșitul visului liberal în Europa Centrală*[\[1\]](#).

Recitind-o zilele acestea, deloc întâmplător, am realizat nu numai că tot ce am spus atunci s-a confirmat pe deplin, dar norii negri care întunecau cerul lumii libere (din care America lui Trump și Marea Britanie decideau, stupid, să se retragă, tratat după tratat, China și Rusia avansau, cu influența lor anti-liberală și distructivă, naționaliștii câștigau teren în majoritatea democrațiilor occidentale, iar România regresa deja pe dimensiunea morală, educațională și a Justiției) s-au dovedit a fi apropierea unei **furtuni puternice și de lungă durată**.

Suntem acum în plină furtună și nu vom ieși curând. Iar **ceea ce este mai rău se pare că încă nu a venit**.

Pentru noi cel puțin, privind de aici, regiunea de graniță a Europei Centrale și de Est se definea, îngrijorător, ca „ochiul furtunii”.

Între timp, s-au adăugat cu și mai mare claritate regiunea Indo-Pacific și Strâmtoarea Taiwan, în ceea ce se arată a fi, împreună

cu *Intermarium* (fâșia de periferie geopolitică dintre Marea Baltică și Marea Neagră, care separă Vestul de sfera de influență rusească) zonele strategice fierbinți, de **contestare dură a ordinii liberale occidentale de după primul Război Rece, atât din exterior, de către puterile revizioniste Rusia și China, cât și din interior, de „idiotii utili”**, adică de agenții lor de influență anti-occidentală racolați în țările europene.

Pentru a structura discuția, voi împărți spațiul nostru de interes politic, ca cetățeni români, în **trei cercuri concentrice – lumea, UE și România**.

Sigur că această clasificare a celor trei cercuri de interes ale românilor este simplistă și oarecum didacticistă, delimitările și întrepătrunderile fiind mult mai complexe, dar ne ajută să înțelegem cum ceea ce se întâmplă pe plan global se reflectă pe plan european și ceea ce se întâmplă pe plan european se răsfrânge în chinuita noastră societate.

Marele cerc. Lumea

2021 nu a fost un an bun la nivel global, chiar dacă nu poate fi evaluat nici ca unul catastrofal. **Pandemia** a continuat să creeze mari probleme statelor și oamenilor, **sistemul relațiilor politice internaționale** s-a tensionat dramatic pe relația Rusia plus China versus Occident, **economia**, chiar dacă nu a căzut, este amenințată de creșterea prețurilor energiei și de inflație, **securitatea** este tot mai fragilă în diverse zone de falie, iar **fundația culturală și educațională** a ordinii liberale globale se clatină sub asaltul bezmetic al insurecției iliberale și al ignoranței indivizilor „educați” doar pe rețelele sociale.

Anul a început mizerabil, cu [atacul „patrioților” lui Trump asupra Congresului](#), pe 6 ianuarie. Insurecția trumpistă și tupeul violent al uzurpatorilor adunați din toată America au arătat (deși nu mai era nevoie) **forța imensă de manipulare a rețelelor sociale** și efectul devastator al bulelor radicalizate asupra indivizilor fără prea multă minte.

Nu au oprit certificarea victoriei lui Biden în Congres, dar au atras atenția asupra **vulnerabilizării democrației americane**, care poartă în spate povara unui număr din ce în ce mai mare de decerebrați ideologici, fie ultraconservatori bigoți care mai au un pic și își pun iarăși cearșaful cu două găuri în dreptul ochilor pe cap, fie progresiști radicali și neomarxiști care pretind anularea tradițiilor culturale ale Occidentului și repudierea moștenirii capitalist-imperialiste, în numele unei ipocrite corectitudini politice, care le-ar da „dreptul” să ceară avantaje personale și discriminare pozitivă, fiindcă bunicii și străbunicii lor au fost dezavantajați.

Confortul material și tehnologic, incapacitatea școlii de a îi educa pe tineri să muncească și să învețe mai mult și lenea intelectuală a consumatorilor de clișee au favorizat în ultimii 20-30 de ani **scăderea nivelului de inteligență**^[2], declinul continuu al IQ în ultimele decenii fiind deja demonstrat științific.

Pe lângă faptul că oamenii, simplu spus, se prostesc (iar observația, bazată pe declinul constant al IQ și al calității educaționale, este valabilă din SUA până în România), pandemia a mai adus o componentă suplimentară – oamenii se și înrăiesc, pe deasupra, devenind tot mai egoiști și mai iresponsabili.

Dezbinarea societății americane și, la scară mai largă, **falia ideologică din democrațiile occidentale** nu par să se fi redus în

2021, ci dimpotrivă. Cei de dreapta sunt tot mai de dreapta, cei de stânga sunt tot mai de stânga, iar ura dintre ei este tot mai intensă. Dar nu este aceasta singura falie.

Delirul antivacciniștilor, complet rupt de înțelegerea beneficiilor vaccinării antiCovid și de încrederea în știință și medicină, precum și ***conspiraționismul*** toxic, au înflorit ca ciuperca de mucegai.

Cu cât li se spune mai mult și mai frecvent cât sunt de aberanți, cu atât devin mai turbați și mai alienați de tot ceea ce înseamnă rațiune, argumentație factuală, decență, cultură occidentală. Pur și simplu, „știi ei mai bine” că ceea ce le spune știința și medicina este greșit sau că autoritățile îi mint, pentru că le vor răul.

Blocarea spitalelor și costurile imense ale tratării

nevaccinaților spitalizați în secțiile de terapie intensivă

(peste 90% din totalul pacienților internați de Covid, la nivel global), costuri suportate din bugetul public, au împiedicat tratarea altor bolnavi, suferind de boli pe care nu le puteau evita, și au provocat indirect moartea altor pacienți care nu au mai putut beneficia de tratament medical.

Pentru exemplificare, așa cum s-a calculat în Canada, tratarea unui bolnav de Covid aflat la terapie intensivă costă aproximativ 50.000 de dolari, spre deosebire de tratamentul pentru un infarct miocardic, evaluat la 8.400 de dolari[3]. Poate că tema iresponsabilității antivacciniștilor ar trebui abordată și din perspectivă financiară.

Inaugurarea președintelui Biden a reaprins flacăra speranțelor în salvarea ordinii liberale occidentale, dar lucrurile se repară mult mai greu decât s-au stricat în ultimii ani. Inclusiv ***relația SUA-UE***, piatra de temelie a lumii occidentale, deși „în ghips” după fractura

din era Trump, nu este încă pe deplin refăcută.

Franța a făcut scandal la începutul toamnei și a pozat în victimă (financiar vorbind) a [noii alianțe strategice AUKUS](#) din Indo-Pacific (Australia-UK-US), dar numeroasele întâlniri și discuții între liderii americani și europeni din 2021, inclusiv Biden-Macron, au refăcut totuși, parțial, baza de încredere transatlantică.

Domnul Macron dorește contracte mari pentru industria franceză, dacă se poate guvernamentale, este deranjat când nu le primește (nu numai din Australia, dar și din România sau din regiunea Europei Centrale), și, ca orice mare putere, folosește retorica politică pentru a spune și argumenta acest interes francez cu alte cuvinte și folosind concepte grandioase.

[Retragerea din Afganistan](#) nu a arătat deloc bine în ultimele ei două săptămâni din august, dar, așa cum am arătat la sfârșitul verii^[4], emoția și șocul au fost mai mari decât ar fi fost cazul să fie.

Acordul retragerii, dintre SUA și talibani, fusese semnat și publicat oficial în februarie 2020 de administrația Trump, cu un calendar care a fost respectat ulterior foarte precis de ambele părți, după negocieri care începuseră încă din epoca Obama. Trei președinți americani au lucrat la proiectul retragerii din Afganistan, realizând că SUA nu mai au chiar niciun interes să rămână acolo.

Plecarea în sine nu este nicidecum o înfrângere militară a SUA (ci a regimului republican afgan, care nu a rezistat pe cont propriu în fața talibanilor, din cauza corupției și lipsei de credibilitate populară pe plan intern), pentru Washington nefiind decât ***o decizie strategică binevenită și consensuală (bipartizană)*** de a se retrage după 20 de ani dintr-o zonă care nu

mai prezenta niciun interes, apoi de a se concentra pe **războiul pentru supremație globală SUA-China**.

NATO este într-o perioadă de transformare, iar **noul concept strategic**, care va fi adoptat la summit-ul alianței din 29-30 iunie 2022 de la Madrid, ne va spune mai multe despre angajamentele colective și promisiunile reciproce ale aliaților occidentali pentru următorii 10 ani. Franța dorește să pună în evidență mai clar autonomia strategică europeană (a UE) și un rol decizional mai mare al aliaților europeni în cadrul alianței transatlantice, mergând până la un „pilon european” al NATO.

Pe de altă parte, pe fondul tensiunilor și amenințărilor Rusiei, se ia în considerare **întărirea militară a Flancului Estic** al NATO.

România, Polonia și Statele Baltice doresc acest lucru.

[Președintele Biden a dat repetate asigurări](#) țărilor din formatul B9 că SUA și alianța vor continua să furnizeze garanții de securitate și își vor întări prezența militară în țările aliate din Europa Centrală.

Anul care se încheie a fost unul tensionat și în **Orientul Mijlociu**, unde Iranul este așteptat să negocieze și să accepte o nouă formulă a Acordului JCPOA din 2015 (din care neinspiratul Trump a retras SUA, în 2018), iar recent au demarat la Viena discuțiile reprezentanților Teheranului cu marile puteri.

Posibilitatea unui conflict militar Israel-Iran rămâne ridicată și în 2022, Guvernul de la Ierusalim anunțând public în această toamnă că ia în considerare să lovească miliar unilateral ținte din Iran, dacă Teheranul nu va ajunge la un acord de control internațional al capacităților sale nucleare și al rachetelor de care dispune. Dacă în privința programului nuclear este posibil să se ajungă la un acord, șansele de includere a dimensiunii legate de

rachetele iraniene în acest nou acord rămân foarte mici.

În 2021 au continuat și s-au agravat **tensiunile pe care Rusia și China le dezvoltă**, tot mai sfidător și mai amenințător, în relația cu SUA și Occidentul. Până acum, din fericire, crizele nu au ajuns la ciocnire militară, nici în zona Mării Negre, nici în Strâmtoarea Taiwan[5]. Finalul de an ne arată, brusc, o situație destul de ciudată și oarecum derutantă, în care [SUA și NATO dau semnale că vor negocia cu Rusia în ianuarie \(?!\).](#)

Nu ne este clar ce se poate negocia cu regimul agresor și criminal al lui Putin, care își otrăvește și execută opoziții politici, în Rusia sau în străinătate, și care alimentează fabrici de trol, războaie hibride și campanii de destabilizare a UE și Occidentului.

Mai mult decât a ocupa regiunile separatiste ucrainene Donețk și Lugansk, pe care oricum Ucraina nu le mai administrează din 2014, Putin nu are ce face. Apoi, ar avea numai costuri de suportat și sancțiuni dure, de data aceasta cu impact major asupra economiei Rusiei. Ofensiva rusească nu are cum să ajungă prea departe. **Rusia nu va ocupa în niciun caz toată Ucraina**, pentru că ar trebui ulterior să o hrănească și să administreze un teritoriu întins și o populație mare ostilizată, sarcină pentru care nu are nici resurse, nici motivație.

Din acest motiv, în opinia mea, **Rusia nu trebuie să primească niciun fel de garanții privind blocarea extinderii NATO sau lăsarea Flancului Estic fără o apărare credibilă.**

Strategia lui Putin de amenințare a Ucrainei și Vestului este autolimitată, iar beneficiile chiar și ale unei invazii de mici proporții a Rusiei, în Donețk și Lugansk, ar fi mai reduse decât costurile.

În plus, puțină lume ia în considerare că **situația anexării fără**

niciun glonț din 2014 nu se va repeta, iar Ucraina, cu o armată de 250.000 de soldați (față de cei 175.000 de soldați ruși masați la frontiere), cu armament american și, foarte probabil, cu „instructori civili” din SUA la față locului, se va apăra de data aceasta, dând bătălii grele. Pentru Putin și Rusia nu ar fi deloc ușor și ieftin să invadeze Ucraina.

Mai interesant și mai grav este însă scenariul în care, în lunile următoare, **Rusia ține ocupate SUA și NATO cu tema Ucraina, iar China comunistă anexează Republica China (Taiwan)**, într-o posibilă mișcare coordonată care ar pune guvernul american în imposibilitatea de a lupta pe două fronturi și în care, cel mai probabil, nu va lupta pe niciunul.

Personal nu aș crede însă că regimul de la Beijing ar risca o acțiune militară de asemenea importanță, insuficient pregătită, ci mai degrabă că pregătește anexarea Taiwanului pe termen mediu și lung, cu răbdare și precauție.

Destul de probabil ca, pe aceste două dimensiuni majore ale ordinii mondiale (relațiile Occidentului cu Rusia și China), **2022 să aducă noi crize**, cel puțin în una dintre zonele de tensiune, Marea Neagră și Strâmtoarea Taiwan, dacă nu cumva în ambele.

Cercul de mijloc. Uniunea Europeană

Pentru toți cei care susținem valorile europene și construcția europeană bazată pe integrare supranațională, **Uniunea Europeană este a doua noastră țară**, a doua noastră cetățenie, spațiul generos și luminos în care beneficiem de drepturi și libertăți individuale și de privilegiul de a fi stat membru.

UE este indiscutabil cel mai bogat, mai liber, mai umanist și mai

inteligent dezvoltat teritoriu al lumii. Tot ce se întâmplă în UE ne interesează în mod direct și imediat.

2021 a fost un an intermediar pentru UE, de tranziție de la șocul post-Brexit din 2020 și anti-americanismul erei Trump, spre mult dezbătutele (posibile) reforme din 2022 și 2023, rezultate din **Conferința pentru viitorul Europei** – suveranitatea europeană, autonomia strategică, Apărarea Europeană.

Discuțiile și ideile vehiculate, unele mai realiste, altele mai fanteziste, nu au fost încă foarte convingătoare, mai ales pentru țările central-europene, care nu doresc decuplarea de SUA, **neputând lua în considerare (pe bună dreptate) securitatea europeană fără participarea puterii americane.**

Un alt semn al agresivității sporite a Rusiei a fost **încurajarea obrăzniciei mitocanului Lukașenko**, dictatorul din Belarus, care s-a gândit că ar nostim să atace Polonia/UE prin „bomba cu migranți” aduși cu miile de Belavia (compania aeriană de stat a Belarus), din Siria controlată de armata rusă.

Noroc că polonezii s-au ținut tare la graniță, nu au cedat presiunii și au arătat că un astfel de [șantaj sinistru nu funcționează](#).

Sanțiuni și mai puternice au fost impuse regimului dictatorial de la Minsk, care se adaugă nerecunoașterii ultimelor alegeri prezidențiale din mica republică postsovietică și interdicțiilor de survol și aterizare pentru Belavia.

Inevitabil, Belarus a devenit în aceste condiții dependent pe de-a-ntregul de Rusia, politic, economic și militar, renunțând la orice aspirație de independență sau de apropiere de UE. **Rusia a anexat, de facto, Belarus** și a făcut-o în așa fel încât să pară că a

ajutat-o. [Atacul asupra frontierei Poloniei](#) și Uniunii Europene dinspre granița bielorusă a fost însă respins de polonezi, care au făcut un mare serviciu Germaniei.

[Angela Merkel a părăsit politica](#) germană și europeană, după patru mandate complete de cancelar (2005-2021). Multă emoție și multe aprecieri la despărțirea de „Mutti”. A fost singurul lider european marcant din ultimele decenii care pleacă fără să fie hulit, obligat să demisioneze sau învins în alegeri.

În urma alegerilor strânse din septembrie, în care SPD a luat cu un procent mai mult decât CDU (din cauza slăbiciunii candidatului Armin Laschet), în decembrie s-a format ***o nouă coaliție de guvernare la Berlin***, „coaliția semafor” (roșu-galben-verde), pentru prima dată în istoria Germaniei formată din trei partide, semn al fragmentării politice crescânde a societății germane.

Primele semnale de politică externă de la Berlin sunt foarte bune și denotă fermitatea liderei Verzilor, Annalena Baerbock, în relația cu Rusia și China, precum și atașamentul puternic față de NATO.

În martie 2022, într-un summit dedicat, președinția franceză a UE din primul semestru va direcționa Uniunea spre ***adoptarea Busolei Strategice***, în cadrul unui așa-numit „***An al Apărării Europene***”. Se va bate multă monedă pe ideea, deocamdată neclară din perspectiva garanțiilor de securitate, a suveranității europene.

Nu trebuie să uităm că [președintele Macron este în plină campanie electorală](#) pentru ***alegerile prezidențiale din 10 și 24 aprilie***, iar dacă ***Valérie Pécresse***, candidata republicanilor de centru-dreapta, îi va depăși pe cei doi extremiști (Zemmour și Le

Pen) și va intra în turul al doilea, **Emmanuel Macron ar putea avea probleme majore în a obține un al doilea mandat**. Bătălia pentru intrarea în turul al doilea se va da în jurul nivelului modest de 20%, din cauza fragmentării politice excesive provocate de numărul mare de candidați.

Pentru UE, 2022 va fi un an crucial în ceea ce privește succesul reformelor prevăzute în **pachetul Next Generation** de 750 de miliarde, demarat în acest an.

Cel mai probabil, rezultatele acestui mega-program vor fi în tonuri de gri, dar important este ca nuanțele să fie cât mai luminoase posibil, realizările cât mai clare și mai substanțiale, iar europenii să poată înțelege pe scară largă beneficiile apartenenței la UE.

Ratarea acestei imense oportunități ar echivala cu un dezastru pentru Uniune, evidențiat la alegerile europene din 2024 sau în alte alegeri naționale care urmează.

O mare provocare pentru instituțiile de la Bruxelles o va constitui replica eficientă pe care UE este dator să o dea în 2022 țărilor (din aceeași mult încercată Europă Centrală) care se fac că au uitat de **principiul supremației dreptului/legislației europene în fața celei naționale**, condiție asumată de toate statele membre la momentul aderării, conform Tratatului UE.

Polonia, România și Ungaria sfidează deja explicit Tratatul UE, prin deciziile ilegale pe plan european luate de curțile constituționale sau de instanțe de vârf din cele trei capitale, situație gravă confirmată prin decizii recente ale Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE). **De capacitatea UE de a impune respectarea legislației europene va depinde în mare măsură viitorul Uniunii ca entitate supranațională.**

În fine, UE va trebui să își clarifice pozițiile față de Rusia și China, alegând să meargă alături de SUA și Marea Britanie (preferabil) sau încercând compromisuri și neutralități jenante, departe de valorile fundamentale ale democrațiilor liberale, înscrise în Tratatul UE.

Umilirea Înaltului Reprezentant pentru Politică Externă și Securitate al UE la Moscova, vicepreședintele Comisiei Europene Josep Borrell, cu ocazia vizitei penibile din februarie, de către eternul ministru de Externe al Rusiei putiniste, Serghei Lavrov, arată capcana în care o UE ezitantă și slabă poate cădea în fața agresiunii și moșiciei rusești.

Primul cerc. România

Greu, foarte greu în chinuita noastră țară, mai ales după ce [***președintele Iohannis și-a trădat electoratul***](#) care l-a făcut președinte de două ori, în 2014 și 2019, exclusiv pe baza votului antiPSD.

Mă număr printre cei care l-au susținut public și l-au votat în cele patru tururi de scrutin, cu speranța că votul meu pentru candidatul Iohannis va ține PSD departe de putere.

Nu cred că cineva cu capul pe umeri din țara aceasta se mai îndoiește astăzi că președintele Iohannis însuși este cel care a rupt coaliția cu USR și a invitat PSD la guvernare.

Invenția lui Iohannis pentru conducerea PNL la congresul din septembrie, ***fostul premier Cîțu, s-a dovedit și el o mare dezamăgire***, nu doar pentru că din „marile studii în SUA” nu a rămas mai nimic și s-a dovedit că nu a finalizat nici teza de doctorat, nici disertația de master, nu doar pentru că a țepuit o

bancă americană pentru o datorie neplătită pe care o avea, nu doar pentru că la 30 de ani a condus mașina în mod iresponsabil, aproape în comă alcoolică (putea omorî oameni nevinovați), ci în primul rând pentru că, împreună cu „Echipa Câștigătoare”, a făcut guvern împreună cu partidul corupților, împotriva căruia au votat ani la rând toți alegătorii urbani ai PNL.

Coaliția PNL-USR-UDMR putea fi salvată, dacă se dorea, chiar și cu propunerea Ciucă premier.

[Faimoasa declarație scăpată cu furie și aroganță la Bruxelles](#) de președintele Iohannis, pe 22 octombrie, ne spune totul despre cine a fost în spatele deciziei de a scoate USR de la guvernare, cu prețul deschiderii ușii pentru PSD: *„crizatorii din USR au vrut să arate ce importanți sunt și au arătat, de fapt, cât de neimportanți sunt”*.

Da, ***„crizatorul” a fost însuși președintele Iohannis***, care nu a suportat că miniștrii USR (în special cel al Justiției) nu i se subordonau, așa cum credea, cu autosuficiență, că e normal să se întâmple. Odată aduși înapoi la putere, PSD transmite limpede mesajul că ***mandatul președintelui Iohannis s-a încheiat, în toamna lui 2021***.

Într-adevăr, după numirea lui Grindeanu și Firea în Guvernul României sau a lui Vicol la șefia Comisiei Juridice a Camerei Deputaților, domnul Iohannis chiar nu mai are nimic de făcut la Palatul Cotroceni. Nimic. Decât să le spună liderilor coaliției că nu mai are rost să voteze certificatul verde, ca toate țările europene, pentru că oricum poporul român e prea prost și nu este de acord cu certificatul.

În fond, ***le-a spus clar liderul AUR că nu se va adopta niciun***

certificat în Parlament, pentru că românii nu sunt de acord să se vaccineze, și așa a fost. Doar nu o să riște PSD să-i plece electoratul la AUR...

Trădarea președintelui Iohannis din 2021 face ca acesta să fie **cel mai urât și mai dezamăgitor an din România poscomunistă**.

Ne vom raporta multă vreme de acum înainte la 2021 și îl vom ține minte ca expresie a lipsei de principii și de onoare din politica românească. Este infinit mai grav chiar decât proiectul USL din 2012, când PNL și PSD se aflau în opoziție față de guvernul PDL și față de președintele Băsescu.

În 2021, PNL și președintele Iohannis aveau puterea și aveau și o majoritate de 53% care putea fi reformistă și care era oricum în linia voinței majorității alegătorilor din decembrie 2020.

Bineînțeles, într-o coaliție, deciziile se adoptă de comun acord, asta este. Dar trădarea nu a distrus doar **PNL, care nu va mai fi votat în 2024 decât de propriii membri, rudele acestora și clientela partidului**.

La urma urmei, asta nici nu contează. Nu contează nici măcar că infama coaliție PNL-PSD nu va funcționa și se va sparge în 2022 sau 2023. Vom vedea atunci cât de principiali sunt cei de la USR, dacă vor respinge oferta de a reveni la guvernare înainte de organizarea următoarelor alegeri sau dacă se vor grăbi să sară în barca Puterii, pentru câteva zeci de funcții semnificative de conducere la nivel național și alte câteva zeci la nivel județean.

Cel mai grav este că **trădarea din 2021 a distrus complet speranța și încrederea noastră** că o soluție pentru România mai poate veni dinspre politica românească și partidele actuale.

Proiectul României europene este țândări. Ne vom reveni foarte

greu din acest șoc. Cunosc oameni de foarte bună calitate profesională și morală, în anturajul meu, care iau serios în considerare varianta plecării din țară, după vreo doi ani de speranțe (2019-2021) că PSD a fost trimis pentru multă vreme în opoziție, iar ticăloșia și corupția vor putea fi extirpate din funcțiile publice de conducere.

România este o țară în plin regres. Ne confruntăm cu o ***restaurație*** a regimului ticăloșilor în politică și în justiție. [CJUE dă o palmă CCR](#) și le spune pe bună dreptate judecătorilor din România că ***pot să nu aplice deciziile CCR care încalcă legislația europeană*** și că nu vor fi sancționați pentru așa ceva.

[Curtea Constituțională a României răspunde sfidătoare](#) după câteva zile și contrazice Curtea de Justiție a Uniunii Europene. CCR nu recunoaște supremația dreptului european, într-un stat membru al UE.

Uită de revizuirea Constituției României, din 2003, și zice că mai trebuie una. Declarația recentă a CCR este ea însăși ilegală, ca și hotărârile la care se face referire în decizia CJUE, fiindcă încalcă legislația europeană. Ne-am alăturat astfel grupului rebelilor suveraniști din Europa Centrală, Polonia și Ungaria, care nu mai vor să respecte regulile clubului în care au intrat. Președintele doarme. Mandatul Excelenței Sale oricum s-a încheiat.

Inspekția Judiciară și CSM [îl exclud din magistratură pe judecătorul Cristi Dănilă](#) pentru două filmulețe neutre pe Tik-Tok, ambele din viața privată, apoi ***îl acuză că face parte din două asociații, ICDE și VeDem Just, ambele ONG-uri***, deși legea spune clar că un magistrat poate face parte din asociații civice care promovează valorile europene (România Europeană) și,

respectiv, educația juridică pentru elevi.

Semnalul este în mod evident de **intimidare a magistraților care nu se supun grupului conducător din CSM.**

Cam toate semnalele care au venit din toamnă încoace în România au fost teribil de proaste. **Suntem în picaj.** Deocamdată nu avem nicio garanție că șubredul avion cu care încă mai zboară România europeană, la tot mai joasă altitudine, va rezista acestei furtuni puternice și nu ne vom prăbuși.

La mulți ani, dragi români, sănătate și curaj! Vin vremuri și mai grele. Dar asta nu înseamnă că suntem condamnați să pierdem.

[1] <https://www.hotnews.ro/stiri-opinii-22187488-intunecare-sfarsitul-visului-liberal-europa-centrala.htm>

[2] <https://edition.cnn.com/2018/06/13/health/falling-iq-scores-study-intl/index.html>

[3] <https://globalnews.ca/news/8177217/covid-19-treatment-cost/>

[4] <https://spotmedia.ro/stiri/opinii-si-analize/esecul-fulgerator-al-afghanistanului-suveran-si-marele-joc-de-astazi-ce-mai-este-de-facut-cu-statele-esuate>

[5] <https://spotmedia.ro/stiri/opinii-si-analize/furtuna-in-marea-neagra-taifun-in-stramtoarea-taiwan-lumea-la-rascruce>

Citește și alte articole publicate de [Valentin Naumescu pe Spotmedia.ro.](#)

În fiecare zi scriem pentru tine. Dacă te simți informat corect și ești mulțumit, dă-ne un like. 🙌

Articolele zilei pe spotmedia.ro